

SWU
73
ANNIVERSARY

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-259-6172

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที 25 เดือนสิงหาคม พ.ศ.2565 หน้า 1,3 มูลค่าข่าว 382,374.-

เกิด “กรณีพิพาท” อยู่เรื่อย ๆ เกี่ยวกับเรื่อง “เสียง” โดยเฉพาะ “พื้นที่เขตเมือง” รวมถึงที่เป็นแบบที่ เกิดระหว่าง “ผู้ก่อน-ผู้หลัง” ซึ่ง ล่าสุดที่เกิดกรณีชวรอยเมื่อหลายปีก่อน หลังมีคลิปปรากฏในสังคมโซเชียล “ผู้ อาศัยคอนโดมิเนียมเกิดข้อพิพาทกับ

สถานที่ทางศาสนา” เป็นกระแส “ดราม่าเชิงแซ่” ซึ่งกรณีนี้ถือว่ากัน ไป... อย่างไรก็ตาม เรื่องเกี่ยวกับ “เสียง” นี้หน่วยงานที่ เกี่ยวข้องก็ “ควรมีวิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้ทุกฝ่ายอยู่ร่วมกันโดยไม่กระทบกระทั่ง”

และเรื่อง “เสียง” ที่วันนี้ “ทีมสทูปเดลินิวส์” มีข้อมูลอีกมุม มาสะท้อน ซึ่งเสียงที่คนส่วนใหญ่อาจไม่ได้รู้สึกรำคาญ โดยเฉพาะ “เสียงปกติ” ในชีวิตประจำวัน กับบางคนที่นั่นก็อาจทำให้รู้สึก “หงุดหงิด จนทนไม่ไหว” ซึ่งเป็นภาวะอย่างหนึ่ง...

ในทางการแพทย์นั้นเมื่อเรียกภาวะดังกล่าวนี้...

ที่อาการเข้าข่าย “ภาวะมีไซโฟเนีย (Misophonia)”

หรืออาจเรียกอาการ-ภาวะนี้ว่า “โรคเกลียดเสียง”

ทั้งนี้ เกี่ยวกับ “โรคช้อแปลก” ที่หลายคนได้ยินแล้วอาจแปลก

ใจจะคนสงสัยว่า “โรคแบบนี้ก็มีด้วยหรือ?” นั่น สำหรับ “โรคเกลียด

เสียง” นี้ ในเว็บไซต์ www.scimath.org โดย สถาบันส่งเสริมการ

สอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับ

ภาวะนี้ไว้ว่า... ภาวะมีไซโฟเนีย (Misophonia) เป็นความคิดปกติ

ที่มีความไวต่อเสียงที่เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้อื่น โดยเป็นเสียง

ที่คนทั่วไปไม่ได้ให้ความสนใจ แต่ผู้ที่มีภาวะนี้จะตอบสนองด้วย ความรู้สึกด้านลบ ซึ่งบางคนก็ใช้วิธี “หนีให้ไกลจากต้นตอเสียง” หรือ บางคนก็แสดงออกผ่านอารมณ์ “โกรธเกรี้ยว”

อย่างไรก็ตาม เกี่ยวกับ “มีไซโฟเนีย-โรคเกลียดเสียง” นี้ ปัจจุบันนี้ยังคงมีข้อมูลอยู่อย่างจำกัด แต่ก็มีความพยายามที่จะ ทำการศึกษาเกี่ยวกับโรคนี้ โดยนักวิจัยของมหาวิทยาลัยนิวคาสเซิล ประเทศอังกฤษ ได้ศึกษาพบว่า... ผู้ที่มีภาวะมีไซโฟเนียมักมีกลไก การทำงานของสมองส่วนหน้า (Frontal lobe) และสมองกลีบ

**‘ทนฟังไม่ได้’ ไซโรค?
‘เกลียดเสียง’
แปลกแท้..แต่‘มีจริง!!’**

อินซูลาส่วนหน้า (Anterior insular cortex) ที่มีความคิดปกติ ซึ่งกลไกการทำงานของสมองส่วนนี้ จะเกี่ยวข้องกับการควบคุม อารมณ์ โดยจะทำให้ มีความไวต่อการตอบสนองต่อเสียงที่เฉพาะ เฉพาะ หรือ “Trigger sound” ในระดับที่มากกว่าคนอื่นทั่วไป จึง ทำให้ผู้ที่มีภาวะนี้...

“หงุดหงิด” เมื่อได้ยินเสียงที่ปกติส่วนคนทั่วไป

อาจเกิดการ “โกรธเกรี้ยว” เพราะ “โรคเกลียดเสียง”

ขณะที่ข้อมูลใน เว็บไซต์ของงานการพยาบาลผู้ป่วยนอก

แผนกจิตเวช ศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ก็ได้อธิบายเกี่ยวกับ “โรคเกลียดเสียง” นี้เอาไว้ว่าสนใจเช่นกัน กล่าวคือ... จากสถิติแล้วนั้น ผู้ป่วยโรคเกลียดเสียงมักจะเริ่มมีอาการในช่วงอายุ 9-13 ปี และส่วนใหญ่มักจะเกิดกับเด็กผู้หญิง ซึ่งภาวะอาการนั้นจะค่อย ๆ เป็นไปทีละน้อย จะเกิดขึ้นไม่เร็ว ดังนั้นจึงทำให้จับสังเกตอาการไม่ค่อยได้ในระยะแรก ๆ ทว่าเมื่ออาการเกิดขึ้น หรือเป็นบ่อยขึ้นในชีวิตประจำวัน จึงจะทราบว่าคนคนนั้นป่วยเป็นโรคเกลียดเสียง หรือมี “ภาวะมีโซโฟเนีย” เข้าให้

แล้ว!!...

สำหรับ เสียงที่มักเป็นตัวกระตุ้น จนทำให้มีอาการแสดงออกมามากนั้น ก็ สามารถเกิดจากเสียงได้หลากหลายรูปแบบ เช่น... เสียงที่มาจากปาก, เสียงลมหายใจ, เสียงจากลำคอ, เสียงเคลื่อนไหวร่างกาย, เสียงเครื่องใช้หรืออุปกรณ์, เสียงเปิดภาชนะ, เสียงจากเครื่องปรับอากาศ, เสียงสัตว์, เสียงเครื่องให้, เสียงดังจากทีวีหรือวิทยุ, เสียงพิมพ์ลิ้นบอร์ด, เสียงคลิกเมาส์, เสียงเปิดหนังสือ, เสียงโทรศัพท์ หรือแม้แต่เสียงในสิ่งแวดล้อม เช่น เสียงฝน, เสียงน้ำไหล

ก็อาจเป็นเสียงกระตุ้น โดยมักทำให้ผู้มีภาวะนี้เกิดการตอบสนองด้วยความรู้สึกด้านลบ หรือเกิดอารมณ์โกรธ...

แสดงอาการออกมาผ่านทางอารมณ์ที่เรื้อรัง

ทั้งนี้ อาการที่แสดงออกนั้น ก็มีข้อมูลส่วนที่ระบุไว้ว่า... ในผู้ป่วยที่เป็น “โรคเกลียดเสียง” ส่วนใหญ่เมื่อได้ยินเสียงบางชนิดที่กระตุ้นให้เกิดอาการ ก็มักจะแสดงออกมาผ่านทางร่างกายหรือจิตใจ เช่น รู้สึกหงุดหงิด รู้สึกไม่สบาย รู้สึกรังเกียจเสียงที่ได้ยิน มากกว่าคนทั่วไป และนอกจากนั้น ในรายที่มีอาการค่อนข้างหนัก ก็ยังอาจเกิดอาการต่าง ๆ ร่วมด้วย เช่น อยากทำลายต้นตอของเสียง หรือ มีอาการแพนิค (Panic) อาทิตี เหงื่อแตก หายใจไม่ออก ใจสั่น ไปจนถึงขั้นอาจมีความคิด อยากฆ่าตัวตาย หนีให้พ้นไปจากเสียงที่ได้ยินนั้น...เหล่านี้เป็น “อาการที่แสดงออกมา” ของผู้ป่วยด้วยโรคนี้ ที่...

หากมีอาการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จะกระทบชีวิตมาก!!

“จำเป็นที่จะต้องปรึกษาจิตแพทย์เพื่อหาทางแก้ไข”

นอกจากนี้ในแหล่งข้อมูลเดิมได้ให้คำแนะนำ “แนวทางรักษาโรคเกลียดเสียง” นี้เอาไว้ด้วยว่า... หากรู้สึกเกิดความผิดปกติมากขึ้นจนกระทบกับการใช้ชีวิต ก็ควรจะไปขอคำปรึกษากับจิตแพทย์ เพื่อหาทางรักษา ซึ่งทำได้ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้ คือ... 1.ด้วยการบำบัดจิต ที่ใช้ให้กับผู้ป่วยที่มีอาการไม่มาก โดยการพูดคุย ปรับทัศนคติ และฝึกฟังอย่างค่อยเป็นค่อยไป 2.ด้วยการใช้ยา เพื่อช่วยให้ควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้น ลดความวิตกกังวล ลดความเครียด เมื่อได้ยินเสียงไม่พึงประสงค์...

ทั้งหมดทั้งมวล ณ ที่นี้มีใช้จะชี้ว่าใครมีภาวะที่ว่าเป็นก็เป็นแต่เพียงสะท้อนว่า...มี “ภาวะมีโซโฟเนีย”...